

הדלקת נרות: 18:39

צאת שבת: 19:50

מוצ"ש לר"ת: 20:41

הזמנים לפי אופק ירושלים

אבות
פרק ג'

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרב"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

חיים ברוורס

כאן המקום לדבר על ענין שהתחדש בתקופה האחרונה – 'מגורים משותפים לפני החתונה'. אם הנגיעה לפני החתונה מפסידה לנו את החידוש ואת גורם ההפתעה, אז כל שכן כאשר גרים ביחד. המגורים המשותפים הם קפיצה לשלב רַעֲיָתִי ללא השלב שנקרא אַחֲתִי. כלומר רוצים לבנות את הפירמידה בלי הבסיס. מצב זה דומה לגירוד אוזן ימין ביד שמאל. למה להתחיל את החיים ברוורס?

לכאורה, היה צריך להיות שבני זוג שגרו ביחד במשך מספר חודשים או שנים לא יתגרשו לעולם, מִפְּיֵן שהם בחנו וידעו הכל לפני החתונה. אבל המצב ממש הפוך, הם מתגרשים בדיוק מאותן סיבות שתיארנו בפרק הראשון. 'לא הכרתי אותה מספיק...', 'הוא השתנה...', 'היא התהפכה...', והסיבה לכך פשוטה - אי אפשר לעשות הרצה לחיי הנישואין ברווקות!

חיי הרווקות הם 'חיים של התנדבות'. חיי הנישואין הם 'חיים של התחייבות', אי אפשר פתאום לקום וללכת. וידוע שהאדם נמדד באמת רק כאשר הוא מתחייב, ולא כאשר הוא מתנדב. כמאמר חז"ל: 'גדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה'. אופיו של האדם נמדד במצבי לחץ (כמו שלמדנו), ומצבי הלחץ האמיתיים מופיעים רק אחרי החתונה. משכנתא, ילדים בוכים, קשיים בחינוך, צ'קים חוזרים, בן הזוג מעצבן... התערבות הורים וכו'. מחקרים סטטיסטיים מראים שמגורים ביחד לפני החתונה הם מתכון לגירושין.

על פי נתוני הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, בשנת – 2006, חיו בישראל כ- 28 אלף זוגות לא נשואים. מחקר שנערך באוניברסיטת חיפה בקרב 800 ישראלים שנישאו בפעם הראשונה בחייהם, מצא שהסיכוי להתגרש בקרב זוגות שחיו יחדיו לפני החתונה, גבוה פי יותר משלושה מאשר אצל זוגות שלא חיו יחד לפני החתונה. ממצא זה בא לידי ביטוי בצורה מודגשת בקרב נשים. המגורים המשותפים מגבירים את הסיכוי לגירושין פי 4.8 בהשוואה לנשים שלא חיו עם בן זוג לפני החתונה.

ואם כבר לא מתגרשים, הרי שאיכות החיים של הזוגות שחיים יחד לפני החתונה, צפויה להיות נמוכה יותר מאלה שלא חיו יחד לפני.

פרשת השבוע

חשיבות הזמן

"ושמרתם את חוקותיי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם אני הי'". הבורא יתברך ברא את ברואיו כדי להטיב עמם, הוא לקח את האדם הראשון ושם אותו בגן עדן במקום הטוב בעולם. אבל כידוע אדם הראשון חטא בעץ הדעת וצווה לתקן את חטאו במשך 6000 שנה.

כדי לתקן חטא זה נבחר עם ישראל לבצע משימה יקרה זו וניתן להם ספר תורה הי' להזריק אותם בביצוע המשימה ולהגיע לשלמות. לכן מצווה כאן התורה לשמור חוקיו ומשפטיו של הקב"ה לטובתנו כדי חיותנו.

הפני מנחם מפרש פירוש נפלא על המילים "וחי בהם". הימים שבהם נמצא האדם בשיא חיותו אלו ימי הבחורות וכך כותב הרב- האדם צריך לידע שימי הנעורים הם השנים המובחרות ביותר, והחטא הגדול ביותר הוא בזבוז הזמן! וצריך לראות שלא לאבד את הזמן וזה מביא את האדם לחיות, וחי בהם לחיי עלמא... כי התורה נותנת חיים לעושה בעולם הזה ובעולם הבא.

עוד כותב שם הרב- משלו משל למלך ששלח את עבדו להביא לו אבנים טובות ומרגליות לכתרו והבטיח לו שכר עבור זה וגם העבד מאליו הבין שהמלך יתן לו שכר עבור זה, ונתן לו המלך מעט ממון להוצאות הדרך והעבד הסתלק ונעלם עם מעט הממון שהיה בידו. אין לך שוטה גדול מזה שאיבד השכר המובטח לו.

כן האדם בעולם הזה השם יתברך נותן לו חיים ושנים, השנים הטובות ביותר וצריך לנצל כל רגע לעשות בו רצון השם יתברך תורה ומצוות ומעשים טובים לנצל את שנות הנעורים.

מהשם יתברך אין יכולים לברוח אולם אם אינו מנצל את הסיוע שניתן לו הרי הוא מאבד את הכתר וניזוק ומפסיד את מקומו ומאבד את השכר. ויפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא שבעולם הזה יכול לקנות העולם הבא...

הרי לפנינו משל נפלא אודות חשיבות הזמן שכל רגע מחיה את האדם אם הוא פועל למצב של חי בהם. מכאן גם מגיעה ובאה המילה "אושר". כאשר אדם פועל בדרך הנכונה והמאושרת על ידי בורא עולם הוא הופך להיות אדם הכי מאושר, אושר מלשון אישור.

כשאנחנו יודעים שאנו מנצלים את הזמן באופן הנכון ויש אישור למעשינו אין סיפוק גדול מזה, ומה גם שיש לנו ספר הדרכה נפלא לממש זאת, היא התורה – מלשון הוראה. הוא אשר אמרנו בתחילת דברינו שהקב"ה רוצה וחפץ שיהיה לנו טוב ונהיה מאושרים בעולם הזה ועל ידי זה נזכה לחיי העולם הבא.

בברכת שבת שלום

אבנר קוואס

בחור אחד אומר לחברו המשוגע: "תצא בבקשה מהאוטו ותראה אם האיתות האחורי עובד..." הוא יוצא ואומר לו: "עובד, לא עובד, עובד, לא עובד..."

היה איזה תייר ששכח איך אומרים בעברית 'הכותל המערבי' ואמר לנהג מונית "תביא אותי למקום שבו כל היהודים בוכים". "בהחלט" אמר הנהג והביא אותו למשרדי מס- הכנסה...

בדיחה

ער ויפסיד: ברור לכולנו שהאבא מעוניין שהילד ישן. אז מדוע האבא פתח אפשרות שהוא לא מעוניין בה בכלל? מי הכריח אותו לזה? זאת טעות! ילד קצת חכם עושה חשבון מהיר. באמירת תהילים אני מקבל שני במבה וביסלי, במתמידים אני מקבל שני וופלים וחמצוצים. אז למה אני צריך להתאמץ בשביל במבה אחת? מושיקו אמר לאבא: לא רוצה במבה ולא רוצה לישון. בשלב זה האבא הרגיש שאין לו מה לעשות. הוא הבין שהוא נמצא במלכוד, ונתן למושיקו פליק מאחור.

הורים יקרים, מה דעתכם, האם הפליק הזה הוא עונש או עוול? בוודאי שזה עוול. 'בחזוהי' של האבא והילד היו שני סעיפים: ישנים - מקבלים, לא ישנים - לא מקבלים.

היכן הסעיף של הפליק? הילד לא חתם עליו... שוב טעות! אם מקרה כזה יחזור על עצמו הרבה פעמים הילד עלול לפרש את תגובת האבא שהוא לא אוהב אותו ואולי אפילו שונא אותו.

הרי לפנינו איום שגרם לתגובה לא מוצלחת. ובאמת, האבא הזה אדם נפלא וטוב לב, כולם אוהבים אותו חוץ מבנו. הסיבה ברורה: האבא הזה מעולם לא למד לחנך ילדים.

אני לא אומר שצריך לתגמל על כל פעולה עם במבות או פרסים, רק שבמקרה הזה, האבא החליט לעשות זאת, וזה דבר לגיטימי, ומותר לתת לילד תמריצים מדי פעם.

לא לאיים

האיום פותח אופציה למצב שבו אנחנו לא מעוניינים. כאשר אנחנו רוצים שהילד יעשה פעולה מסוימת ומאפשרים לו לבחור בדרך נוספת, איבדנו את הכח של אותה פקודה.

ערב אחד, מושיקו שכב במיטה ולא רצה לישון. אחרי מספר ניסיונות של האמא להרדים אותו שעלו בתוהו, האבא נכנס לתמונה עמד בפתח החדר ואמר למושיקו בטון ברור: לישון מיד! הילד השמיע חריקות וצפצופים ושוב האבא חזר ואמר: לישון מיד. הילד השמיע קולות מוזרים ואז אמר לו האבא: אתה ישן או לא? הורים יקרים, כאן מתחילה הטעות. מה פשר השאלה - 'ישן או לא?'

השאלה הזאת גורמת לנו ההורים לפתוח אפשרות שבה אנחנו לא מעוניינים. כי הילד מבין מזה שיש אפשרות לישון ויש אפשרות לא לישון. ולכולנו ברור שהוא חייב לישון. המשך האבא ואמר לו: מושיקו, אם תישן תקבל בבוקר במבה, ואם לא תישן, תפסיד.

הילד כעת רואה לפניו שתי דרכים ברורות - לישון ולקבל במבה. לא לישון ולהפסיד. הורים יקרים, במה האבא מעוניין: שהילד ישן ויקבל במבה או שישאר

סיפור לשבת

הרב הצדיק מסעוד אבוחצירה זצ"ל הי"ד

לאחר פטירת מרן 'אביר יעקב' התמנה רבינו לשמש כראב"ד מחוז תאפילת שבמרוקו, ועול הנהגת הציבור הוטל על כתפיו. התאמץ מאוד לטפל בצרכי עניי העיר, נטל על עצמו התחייבויות כספיות ואף לווה בריבית מהגויים, כדי לחלק צדקה לעניים ולדאוג לכל מחסורם. רבים פנו אליו ונושעו.

שמעו יצא ביכולותיו לברך ולהושיע. קיבל לרשותו את חלוקו של אביו, וחולים שהתעטפו בחלוק זה נרפאו מכאב ומחלה.

בשנות שחרותו, כשהיה סמוך על שולחן אביו, למד תורה מפיהו והשתלם בנתיבות החוכמה בהנחייתו ובהכוונתו. לבנו המקובל הרב 'ביבא סאלי' זצ"ל סיפר, כי אחר שהיה בקי גדול בנגלה, פנה לאביו וביקש שיכניסו בשערי הסוד וידריכו בנתיבי החוכמה הנסתרת.

ענה לו מרן אביר יעקב זיע"א: "בני היקר! הפסיעות הראשונות בתורת הקבלה, אינם נעשים באמצעות מורה דרך, רק לאחר שמתאמצים לבד ורוכשים ידיעות בעמל, ניתן לשמוע שיעורים ולקבל הכוונה מרב. לך בני, התאמץ בהתמדה ושקידה על דלתות התורה, ולאחר שאראה שהחילות לרכוש מושכלות, אקבע שיעור בחוכמת הנסתר".

עשה כן רבי מסעוד, והתייגע בכל כוחו לרדת לחקר הדברים, עד שביום מן הימים הגיע לאביו ובפיו קושיה חזקה בהבנת תורת האריז"ל. כשמוע רבי יעקב את הקושיה, נהנה מאוד, כי ראה בכך אות לעומק הבנתו של בנו. לאחר שיישב לו את הקושיה, אמר לו: "מהיום והלאה נעניתי לך ללמוד עימד שיעור בקבלה".

נדברו האב והבן וקבעו מועד ללמוד קבלה בשעת חצות לילה, שהיא שעה מסוגלת ללימוד והבנת תורת הנסתר.

פעם אחד התקשה מרן ר' יעקב בהבנת סוגיה חמורה בנבכי הקבלה, וככל שהתאמץ ליישבה ולתרצה- לא עלתה בידו. כדי שלא יפריעו לו בלימודו, נעל את דלת חדרו והסתגר לשלושה ימי התבודדות, בהם לא ראה אותו איש ואף לא הובא אליו מזון או שתיה.

באי הבית שהבחינו שהסתגרותו הפתאומי של האב, התמלאו בחשש, אך אף אחד מהם, גם לא מבניו, העז לנקוש על דלת החדר. ביום השלישי יצא ר' יעקב מן החדר בפנים צוהלות, וקרא לבניו להשתתף עמו בסעודת מצווה.

הנוכחים עדיין לא ידעו עדין את סיבת הסתגרותו ואת מקור השמחה הגדולה, עד כדי עריכת סעודת מצווה בסתם יום חול. אולם אף אחד מהם לא העז לשאול את פיו וחיכו שהוא בעצמו יספר להם את סוד שלושת הימים.

במהלך הסעודה פנה ר' יעקב לבנו ר' מסעוד ושאלו: "בני מדוע לא תשאל אותי לסיבת התבודדתי בחדרי למשך שלושה ימים תמימים?", ענה לו ר' מסעוד ביראת כבוד: "וכי מי יעז לשאול את אביו על מעשיו, וכי מישוהו מעמנו מנסה להבין?".

סיפר להם ר' יעקב כי נקרתה בדרך לימודו קושיה עצומה בדברי האריז"ל, ונצרכו לו שלושה ימים של עמל מרוכז, עד שהצליח ליישבה. כששמע ר' מסעוד את דברי אביו, ביקש שישטח את הקושיה באוזניו.

רק לאחר הפצרות מרובות, בהן הצליח לשכנע את אביו ביכולתו להבין את הקושיה, נאות האב והראה לו את מקום הקושיה. הלך ר' מסעוד לחדרו ונעל את הדלת בעדו.

לאחר כשלוש שעות, יצא מן החדר ועלה לחדרו של אביו ובפיו תירוץ הולם, שלא היה אלא תרוצו של אביו, עליו התייגע שלושה ימים ושלושה לילות.

תמה האב על בהירות הבנתו ומהירות תפיסתו של בנו בכורו, אולם ר' מסעוד אמר לאביו: "מור אבי הקדוש! הרי לא נעלם מידיעתו, שכל הספרים ובפרט ספרי הקבלה מסובבים המה בקליפות, הנערמות בדרכם של ההוגים בתורת הסוד ומקשים עליהם את ההבנה.

מור אבי, בהתייגעו על הבנת הדברים, הסיר את כל הקליפות, אחת אחת עד שעלה בידו ליישב את התירוץ, כאשר אני באתי ליישב את הקושיה, שוב לא היו קליפות ומניעות להבנת התירוץ, ואלמלא אבי שהיית מוריד את הקליפות, אף אני הייתי צריך שלושה ימים ושלושה ימים בכדי להבין את תירוץ הקושיה". אביו בשומעו זאת, הודה לו על כך ואמר: "אכן כן". (פניני עין חמד)

שאל את הרב

לייעוץ באופן אישי עם הרב אבנר קוואס שליט"א

ניתן להתקשר בימים ג' וד' בין השעות 14:30-15:30

1599-59-59-39

להזמנת הרב להרצאות וכנסים

ניתן ליצור קשר בטלפון 1599-59-59-39

